

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

økonomisk vanskeligt i det paa Grund af de Tilbagebetalinger, de skal yde, er kommet i Gang, ofte som selvstændige Entreprenører i en lille Forretning, der ganske hviler paa Personen, og de bliver slaet helt ud, naar de skal ind til Afsoning, idet ingen kan passe Forretningen under Afsoningen — og bagefter maa der saa begyndes forfra.

Mange af dem kan godt se, at det, de har foretaget sig, er galt, men denne Følelse ændres let til Had og Bitterhed mod Samfundet, naar det faktisk gøres dem saa godt som umuligt at arbejde. Selv om mange, som har været idømt smaa Straffe, allerede har udstaaet deres Straf, er der dog stadig en Del tilbage, der ikke har det, og det er en Samfundsinteresse i vidt Omfang over for dem at lade Naade gaa for Ret og dermed bidrage til at virkeliggøre Udtalelsen i den højtærede Statsministers Tiltrædelsestale om at faa saa mange som muligt af dem, der omfattes af Efterkrigstidens Straffelovgivning, tilbage til det normale Samfundsliv. Ved en saadan Fremgangsmaade vil man kunne hjælpe en Del til at blive nyttige Samfundsborgere.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Ved Benaadning i Værnemagersager følges for det første de samme Synspunkter, som gælder for Benaadning i almindelige Straffesager, det vil sige, at Benaadning kan komme i Betragtning, hvor Afsoningen af Straffen vil være ganske særlig byrdefuld for den domfældte, hvis han f. Eks. paa Grund af høj Alder eller paa Grund af sin Helbredstilstand daarligt kan taale Afsoningen uden Fare for væsentlig Forværrelse af Helbredet. Ligesom i de almindelige Straffesager kommer ogsaa psykiske Lidelser i Betragtning, men det er naturligvis her nødvendigt at udvise Tilbageholdenhed. Udsigten til at skulle afsone en Fængselsstraf vil jo paa mangfoldige Mennesker virke deprimerende, og Benaadning kan derfor kun komme paa Tale af denne Grund, naar man efter Lægeautoriteternes Udtalelse maa skønne, at Afsoningen virkelig indebærer en Fare for alvorlig Forværrelse af en psykisk Lidelse.

Det er ogsaa i Overensstemmelse med Praksis i almindelige Straffesager, at der kan blive Spørgsmaal om at overveje Benaadning, naar ganske særlige Omstændigheder foreligger i selve Sagen, f. Eks. at den domfældte har været ude for et særligt haardt Pres eller har været i et særligt Afhængighedsforhold.

Det var Synspunkterne for Benaad-

ning i almindelige Straffesager; de finder, som jeg sagde, ogsaa Anvendelse i Værnemagersagerne.

Som noget særligt for Værnemagersagerne kommer en anden Gruppe af Tilfælde, hvor Spørgsmaal om Benaadning bliver overvejet.

Det er Sager, hvor det gøres gældende, eller hvor Ministeriet maa mene, at en Dom, der er afsagt paa et tidligere Tidspunkt under Retsopgøret med Værnemagerne, er strengere end efter den Praksis, som nu følges af Domstolene.

I disse Tilfælde — det er ikke mange Sager af denne Art der har været forelagt Ministeriet — vil man naturligvis tage Hensyn til en klar Ændring af Praksis, saa at de domfældte benaades efter Afsoning af en saadan Del af Straffen, som skønnes at svare til, hvad de nu vilde være blevet idømt.

Som det maaske er bekendt, blev der i den første Tid efter Værnemagerloven rejst Tiltale og ogsaa i nogle, ikke særlig mange Tilfælde, afsagt fældende Dom i de saakaldte smaa Vognmandssager, om Kørsel for Tyskerne af ubetydeligt Omfang, hvor der efter nogle frifindende Landsretsdomme nu ikke længere rejses Tiltale. I disse Tilfælde har man fra Anklagemyndighedens Side sørget for, at Dommene er blevet anket til Frifindelse. Kun i de Tilfælde, hvor Dommen foruden Værnemageriet omfatter andre straffbare Forhold, har der været Spørgsmaal om Benaadning til Regulering af den idømte Straf.

Jeg skal endnu nævne en tredie Gruppe af Tilfælde, hvor Benaadning kommer paa Tale. Det er de Sager, hvor der idømmes Fængsel i over 9 Maaneder, og hvor domfældte ved Dommens Afsigelse har hendsiddet i Varetægtsfængsel i to Trediedelev eller mere af Straffetiden, dog mindst 9 Maaneder. Da den domfældte vilde være blevet prøveløsladt, hvis han i disse Tilfælde havde siddet til Afsoning i Stedet for i Varetægtsfængsel, bliver han normalt løsladt efter Domsafsigelsen og derefter benaadet for Resten af Straffen.

Beslægtede med disse Tilfælde er de Sager, hvor den domfældte er blevet løsladt inden Dommen, og hvor det Fradrag, der ved Dommen finder Sted for Varetægtsfængsel, udgør en væsentlig Del af Straffen. Her vilde det ikke sjældent kunne virke haardt at rive den domfældte ud af de Forhold, som han maaske nu igen er faldet til Ro i. I saadanne Tilfælde vil Ministeriet være tilbøjeligt til at benaade for Reststraffen.